

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας Πιστεύουν . . .

Υπάρχει ένα αγιαστήριο στον ουρανό, η αληθινή σκηνή την οποία έκανε ο Θεός και όχι ο άνθρωπος. Εκεί ο Χριστός διακονεί υπέρ ημών, αξιοποιώντας για τους πιστούς τα ευεργετήματα της εξιλαστήριας θυσίας Του που πρόσφερε μια για πάντα στο σταυρό. Ενθρονίσθηκε ως αρχιερέας μας και ξεκίνησε τη μεσιτική διακονία Του με την ανάληψή Του. Το 1844, στο τέλος της προφητικής περιόδου των 2300 ημερονυκτίων, εισήλθε στη δεύτερη και τελευταία φάση της εξιλαστικής διακονίας Του. Είναι ένα έργο διερευνητικής κρίσης, το οποίο αποτελεί μέρος της ύστατης διευθέτησης της αμαρτίας και συμβολιζόταν με τον καθαρισμό του αρχαίου εβραϊκού αγιαστηρίου κατά την Ημέρα του Εξιλασμού. Στη συμβολική αυτή τελετουργία το αγιαστήριο καθαριζόταν με το αίμα του θυσιαζομένου ζώου, ενώ τα επουράνια καθαρίζονται με την τέλεια θυσία του αίματος του Ιησού. Η διερευνητική κρίση αποκαλύπτει στις ουράνιες υπάρξεις ποιοι μεταξύ

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

των νεκρών κοιμήθηκαν εν Χριστώ, και κατά συνέπεια κρίνονται άξιοι να έχουν μέρος στην πρώτη ανάσταση. Επίσης γίνεται φανερό ποιοι μεταξύ των ζώντων μένουν εν Χριστώ, φυλάττοντας τις εντολές του Θεού και την πίστη του Ιησού, και κατά συνέπεια είναι έτοιμοι για μετάβαση στην αιώνια βασιλεία Του. Αυτή η κρίση δικαιώνει την απόφαση του Θεού να σώσει εκείνους οι οποίοι πιστεύουν στον Ιησού. Διακηρύττει πως όσοι έμειναν πιστοί στο Θεό, θα λάβουν τη βασιλεία. Η ολοκλήρωση αυτής της διακονίας θα σημειώσει το κλείσιμο της χάρις για τους ανθρώπους πριν από τη Δευτέρα Παρουσία.-

Βασικές Διδαχές, 23

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΑΓΙΑΣΤΗΡΙΟ

Φθάνει η ώρα της εσπερινής θυσίας. Ο ιερέας στέκεται στην αυλή του ναού στην Ιερουσαλήμ, έτοιμος να προσφέρει το αρνί ως θυσία. Καθώς σηκώνει το μαχαίρι να σφάξει το θύμα, η γη συνταράσσεται. Τρομοκρατημένος, αφήνει το μαχαίρι από τα χέρια του, και το αρνί διαφεύγει. Μέσα στη βοή του σεισμού ακούει ένα θόρυβο από ισχυρό ξέσχισμα σαν ένα αόρατο χέρι να σχίζει το καταπέτασμα του ναού από πάνω μέχρι κάτω.

Στην πόλη ένα αναρίθμητο πλήθος συνόδευε ένα σταυρό. Όταν ο Ιησούς, ο Πασχαλινός Αμνός του Θεού, αναφώνησε «τετέλεσται», πέθανε για τις αμαρτίες του κόσμου.

Ο τύπος συνάντησε το αντίτυπο. Το ίδιο το γεγονός που οι λειτουργίες του ναού έδειχναν στο διάβα των αιώνων, τώρα έλαβε χώρα. Ο Σωτήρας εκπλήρωσε την εξιλαστήρια θυσία Του, και εφόσον το σύμβολο συναντήθηκε με την πραγματικότητα, οι τελετές που προδιέγραφαν αυτή τη θυσία παραμερίσθηκαν. Έτσι, κατανοείται το σχισμένο καταπέτασμα, το πεσμένο μαχαίρι, το αρνί που διέφυγε.

Αλλά η ιστορία της σωτηρίας επεκτείνεται. Προσπερνάει το σταυρό. Η ανάσταση του Ιησού και η ανάληψη στρέφουν την προσοχή μας προς το ουράνιο αγιαστήριο, όπου όχι

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

πια ως Αμνός, αλλά ως ιερέας λειτουργεί. Η άπαξ διά παντός θυσία προσφέρθηκε (Εβρ. θ'28). Τώρα αξιοποιεί για όλους τα ευεργετήματα της εξιλαστήριας θυσίας Του.

Το Αγιαστήριο στον Ουρανό

Ο Θεός καθοδήγησε το Μωυσή να κατασκευάσει ως επίγειο τόπο κατοικίας Του (Έξ. κε'8) το πρώτο αγιαστήριο, το οποίο λειτουργούσε σύμφωνα με την πρώτη διαθήκη. (Εβρ. θ'1). Αυτός ήταν ο τόπος όπου ο λαός διδάχθηκε την οδό της σωτηρίας. Περίπου 400 χρόνια αργότερα, ο μόνιμος ναός στην Ιερουσαλήμ κτίστηκε από το βασιλιά Σολομώντα και αντικατέστησε τη φορητή σκηνή του Μωυσή. Μετά την καταστροφή του ναού από το Ναβουχοδονόσορ, οι εξόριστοι που επέστρεψαν από τη βαβυλωνιακή αιχμαλωσία, έκτισαν το δεύτερο ναό, τον οποίον ο Ηρώδης ο Μέγας εξωράισε, και τον οποίον οι Ρωμαίοι κατέστρεψαν το 70 μ.Χ.

Η Καινή Διαθήκη αποκαλύπτει ότι η νέα διαθήκη έχει και αυτή ένα αγιαστήριο, αυτό που είναι στον ουρανό. Στο αγιαστήριο αυτό ο Χριστός λειτουργεί ως αρχιερέας «εν δεξιά του θρόνου της μεγαλωσύνης». Αυτό το αγιαστήριο είναι η σκηνή η αληθινή «την οποίαν κατεσκεύασεν ο Κύριος και ουχί άνθρωπος». (Εβρ. η'1,2).¹ Στο όρος Σινά δείχθηκε στο Μωυσή «ο τύπος», το αντίγραφο ή το υπόδειγμα σε μικρογραφία του ουράνιου αγιαστηρίου. (Έξ. κε'9,40).² Η Γραφή ονομάζει το αγιαστήριο που κατασκευάσθηκε «τύποι των επουρανίων» και τα «άγια, αντίτυπα των αληθινών». (Εβρ. θ'23,24). Λοιπόν, το επίγειο αγιαστήριο και οι λειτουργίες του μας δίνουν μια ειδική ενόραση για το ρόλο του ουράνιου αγιαστηρίου.

Σε όλες τις σελίδες της η Γραφή το έχει ως δεδομένο την ύπαρξη του ουράνιου αγιαστηρίου ή ναού. (Ψαλμ. ια'4, ρβ'19, Μιχ. α'2,3).³ Σε όραμα, ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής είδε το ουράνιο αγιαστήριο. Το περιέγραψε ως «ο ναός της σκηνής του μαρτυρίου» (Αποκ. ιε'5) και «ο ναός του Θεού εν τω ουρανώ», (Αποκ. ια'19). Εκεί είδε τα αντικείμενα, των οποίων αντίγραφα επίπλωναν τα Άγια στο επίγειο αγια-

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

στήριο, όπως η επτάφωτος λυχνία (Αποκ. α΄12) και το θυσιαστήριο του θυμιάματος (Αποκ. η΄3). Επίσης είδε εκεί την κιβωτό της διαθήκης, η οποία ήταν όπως αυτή στα επίγεια Άγια των Αγίων. (Αποκ. ια΄19).

Το ουράνιο θυσιαστήριο του θυμιάματος είναι τοποθετημένο ενώπιον του θρόνου του Θεού (Αποκ. η΄3, θ΄13), ο οποίος είναι στον ουράνιο ναό του Θεού. (Αποκ. δ΄2, ζ΄15, ις΄17). Έτσι, η σκηνή της αίθουσας του ουράνιου θρόνου (Δαν. ζ΄9,10) είναι ο ουράνιος ναός ή το αγιαστήριο. Γι’αυτό ακριβώς η τελική κρίση εξέρχεται από το ναό του Θεού. (Αποκ. ιε΄5-8).

Για το λόγο αυτό είναι σαφές ότι η Γραφή παρουσιάζει το ουράνιο αγιαστήριο ως έναν πραγματικό χώρο (Εβρ. η΄2) και όχι μεταφορικά ή αφηρημένα.⁴ Το ουράνιο αγιαστήριο είναι η κύρια κατοικία του Θεού.

Η Λειτουργία στο Ουράνιο Αγιαστήριο

Το μήνυμα του αγιαστηρίου είναι μήνυμα σωτηρίας. Ο Θεός χρησιμοποίησε τις ιεροτελεστίες του για να κηρυχθεί το ευαγγέλιο. (Εβρ. δ΄2). Το επίγειο αγιαστήριο «ήτο τύπος εις τον τότε παρόντα καιρόν» μέχρι την πρώτη έλευση του Χριστού. (Εβρ. θ΄9,10). «Με τα σύμβολα και τις ιεροτελεστίες σκοπό είχε ο Θεός να στρέψει την πίστη του Ισραήλ στη θυσία και στην ιερατική διακονία του Λυτρωτή του κόσμου, «του Αμνού του αίροντος την αμαρτίαν του κόσμου». (Γαλ. γ΄23, Ιωάν. α΄29).»⁵

Το αγιαστήριο απεικόνιζε τις τρεις φάσεις της διακονίας του Χριστού:

- 1) την εξιλαστήρια θυσία Του
- 2) την ιερατική μεσιτεία Του
- 3) την τελική κρίση.

Η Εξιλαστήρια Θυσία. Κάθε θυσία στο αγιαστήριο συμβόλιζε το θάνατο του Ιησού για την άφεση των αμαρτιών, αποκαλύπτοντας την αλήθεια ότι «χωρίς χύσεως αίματος

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

δεν γίνεται άφεις». (Εβρ. θ'22). Αυτές οι θυσίες απεικόνιζαν τις ακόλουθες αλήθειες:

1. Η κρίση του Θεού για την αμαρτία. Επειδή η αμαρτία είναι βαθιά ριζωμένη επανάσταση σε ό,τι είναι καλό, αγνό και αληθινό, δεν μπορεί να αγνοηθεί. «Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος.» (Ρωμ. ζ'23).

2. Ο εξιλαστήριος θάνατος του Χριστού. «Πάντες ημείς επλανήθημεν ως πρόβατα . . . και ο Κύριος έθεσεν επ'αυτόν την ανομίαν πάντων ημών.» (Ησ. νγ'6). «Ο Χριστός απέθανε διά τας αμαρτίας ημών κατά τας Γραφάς.» (Α'Κορ. ιε'3).

3. Ο Θεός εξασφαλίζει την εξιλαστήρια θυσία. «Διά της απολυτρώσεως της εν Χριστώ Ιησού, τον οποίον ο Θεός προέθετο μέσον εξιλεώσεως δια της πίστεως εν τω αίματι αυτού.» (Ρωμ. γ'24,25). «Διότι τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν έκαμεν υπέρ ημών αμαρτίαν, διά να γείνωμεν ημείς δικαιοσύνη του Θεού δι'αυτού.» (Β'Κορ. ε'21). Ο Χριστός ο Λυτρωτής επωμίσθηκε ο ίδιος την κρίση της αμαρτίας. Γι'αυτό, «ο Χριστός άφησε να Του συμπεριφερθούν όπως άξιζε σε μας, για να τύχουμε εμείς της συμπεριφοράς που αξίζει σε Αυτόν. Καταδικάσθηκε για τις αμαρτίες μας, στις οποίες δεν είχε καμιά συμμετοχή, για να μπορούμε εμείς να δικαιωθούμε με τη δικαιοσύνη Του, στην οποία δεν έχουμε καμιά συμμετοχή. Υπέφερε το θάνατο, ο οποίος ήταν δικός μας, για να απολαύσουμε εμείς τη ζωή η οποία ήταν δική Του. "Διά των πληγών αυτού ημείς ιάθημεν". (Ησ. νγ'5)»⁶

Οι θυσίες στο επίγειο αγιαστήριο ήταν επαναλαμβανόμενες. Όπως μια ιστορία, αυτή η συμβολική ιεροτελεστία της λύτρωσης λεγόταν και ξαναλεγόταν κάθε χρόνο. Αντίθετα, το Αντίτυπο - ο αληθινός εξιλαστήριος θάνατος του Κυρίου μας - έλαβε χώρα στο Γολγοθά *μια για πάντα*. (Εβρ. θ'26-28, ι'10-14).

Στο σταυρό η ποινή για την ανθρώπινη αμαρτία πληρώθηκε στο ακέραιο. Η θεία δικαιοσύνη ικανοποιήθηκε. Από νομική προοπτική, ο κόσμος αποκαταστάθηκε στην εύνοια

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

του Θεού. (Ρωμ. ε'18). Η εξιλέωση, ή η συμφιλίωση ολοκληρώθηκε στο σταυρό όπως προδιαγράφηκε με τις θυσίες, και ο μετανοημένος πιστός μπορεί να εμπιστευθεί στο επιτελεσμένο έργο του Κυρίου μας.⁷

Η Ιερατική Μεσιτεία. Εάν η θυσία πλήρωσε για την αμαρτία, γιατί χρειάζεται ένας ιερέας;

Ο ρόλος του ιερέα έλκυε την προσοχή για την ανάγκη μεσιτείας μεταξύ των αμαρτωλών και του αγίου Θεού. Η ιερατική μεσιτεία αποκαλύπτει τη σοβαρότητα της αμαρτίας και την αλλοτρίωση που φέρει ανάμεσα στον αναμάρτητο Θεό και στο αμαρτωλό πλάσμα. «Ακριβώς όπως η κάθε θυσία προδιέγραφε το θάνατο του Χριστού, έτσι και κάθε ιερέας προδιέγραφε τη μεσιτική διακονία του Χριστού ως του αρχιερέα στο ουράνιο αγιαστήριο. “Διότι είναι εἷς Θεός, εἷς και μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ἄνθρωπος Χριστός Ἰησούς.” (Α΄Τιμ. β΄5).»⁸

1. Μεσίτης και Εξιλασμός. Η χρήση του εξιλαστήριου αίματος κατά την εποχή της μεσιτικής διακονίας του ιερέα θεωρείτο σαν μια μορφή εξιλέωσης. (Λευιτ. δ΄35). Η εξιλέωση είναι μια συμφιλίωση μεταξύ δύο αποξενωμένων μερών. Καθώς ο εξιλαστήριος θάνατος του Χριστού συμφιλίωσε τον κόσμο με το Θεό, έτσι και η μεσιτεία Του, ή η εφαρμογή των αξιών της αναμάρτητης ζωής του καθώς και ο θάνατός Του στη δική μας θέση, καθιστά τη συμφιλίωση με το Θεό μια προσωπική πραγματικότητα για τον πιστό.

Η λειυτική ιεροσύνη απεικονίζει τη σώζουσα διακονία την οποία ο Χριστός ανέλαβε μετά το θάνατό Του. Ο Αρχιερέας μας είναι καθισμένος «εν δεξιά του θρόνου της μεγαλωσύνης εν τοις ουρανοῖς, λειτουργός των αγίων και της σκηνής της αληθινής, την οποίαν κατεσκεύασεν ο Κύριος και ουχί ἄνθρωπος.» (Εβρ. η΄1,2).

Το ουράνιο αγιαστήριο είναι το δεσπόζον κέντρο όπου ο Χριστός επιτελεί την ιερατική διακονία για τη σωτηρία μας, και «δύνата να σώζη εντελώς τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι'αυτού, ζων πάντοτε διά να μεσιτεύη υπέρ αυ-

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

τών». (Εβρ. ζ'25). Γι'αυτό παίρνουμε το θάρρος να «πλησιάζωμεν λοιπόν μετά παρρησίας εις τον θρόνον της χάριτος, διά να λάβωμεν έλεος και να εύρωμεν χάριν προς βοήθειαν εν καιρώ χρείας». (Εβρ. δ'16).

Στο επίγειο αγιαστήριο οι ιερείς επιτελούσαν δύο διαφορετικές διακονίες - μια καθημερινή διακονία στα Άγια ή πρώτο διαμέρισμα (δείτε το κεφάλαιο 4), και μια ετήσια διακονία στα Άγια των Αγίων ή δεύτερο διαμέρισμα. Αυτές οι ιεροτελεστίες απεικόνιζαν την ιερατική διακονία του Χριστού.⁹

2. Η διακονία στα Άγια. Η ιερατική διακονία στα Άγια του αγιαστηρίου μπορούσε να χαρακτηριστεί ως διακονία μεσιτείας, άφεσης, συνδιαλλαγής και αποκατάστασης. Μια συνεχής διακονία που εξασφάλιζε τη μόνιμη πρόσβαση στο Θεό διαμέσου του ιερέα.¹⁰ Συμβόλιζε την αλήθεια ότι ο μετανοημένος αμαρτωλός είχε άμεση και συνεχή πρόσβαση στο Θεό με την ιερατική διακονία του Χριστού ως μεσίτου. (Εφεσ. β'18, Εβρ. δ'14-16, ζ'25, θ'24, ι'19-22).

Όταν ο μετανών αμαρτωλός¹¹ ερχόταν στο αγιαστήριο με μια θυσία, τοποθετούσε τα χέρια του επάνω στο κεφάλι του αθώου ζώου και εξομολογείτο τις αμαρτίες του. Αυτή η πράξη συμβολικά μετέφερε την αμαρτία και την τιμωρία της στο θύμα. Ως αποτέλεσμα, αυτός έπαιρνε την άφεση των αμαρτιών.¹² Η *Ιουδαϊκή Εγκυκλοπαίδεια* δηλώνει: «Η τοποθέτηση των χεριών στο κεφάλι του ζώου ήταν ένα συνηθισμένο έθιμο με το οποίο γινόταν αντικατάσταση και μεταφορά των αμαρτιών.» «Σε κάθε θυσία υπήρχε η ιδέα της αντικατάστασης. Το θύμα έπαιρνε τη θέση του αμαρτωλού ανθρώπου.»¹³

Το αίμα που προσφέρθηκε για την αμαρτία είχε δύο ειδών εφαρμογές.

α) Αν λαμβανόταν μέσα στα Άγια, ραντιζόταν μπροστά στο καταπέτασμα του αγιαστηρίου και τοποθετείτο στα κέρατα του θυσιαστηρίου του θυμιάματος. (Λευιτ. δ'6,7,17,18).

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

β). Αν λαμβανόταν στο θυσιαστήριο, τοποθετείτο στα κέρατα του θυσιαστηρίου του ολοκαυτώματος στην αυλή. (Λευιτ. δ'25,30).

Στην περίπτωση αυτή ο ιερέας έτρωγε από το κρέας της θυσίας. (Λευιτ. ζ'25.26.30). Και στις δύο περιπτώσεις οι συμμετέχοντες κατανοούσαν ότι οι αμαρτίες τους και η ενοχή τους μεταφερόταν στο αγιαστήριο και στο ιερατείο του.¹⁴

«Στο τελετουργικό αυτό συμβολισμό το αγιαστήριο αναλάμβανε την ενοχή και την ευθύνη του μετανοούντος - τουλάχιστον για την ώρα - όταν αυτός πρόσφερε θυσία για την αμαρτία, εξομολογούμενος τα λάθη του. Έφευγε συγχωρημένος, βέβαιος ότι ο Θεός τον δέχθηκε. Έτσι, και στην εμπειρία του αντίτυπου, όταν ο αμαρτωλός έλκεται με μετάνοια από το Άγιο Πνεύμα να δεχθεί το Χριστό ως Σωτήρα και Κύριό του, ο Χριστός παίρνει τις αμαρτίες και την ευθύνη του. Ο αμαρτωλός συγχωρείται δωρεάν. Ο Χριστός είναι ο Εγγυητής του πιστού καθώς και ο Αντικαταστάτης του.»¹⁵

Στον τύπο και στο αντίτυπο, η διακονία στα Άγια, περιστρέφεται βασικά γύρω από το άτομο. Η ιερατική διακονία του Χριστού εξασφαλίζει στον αμαρτωλό την άφεση καθώς και τη συμφιλίωση με το Θεό. (Εβρ. ζ'25). «Για χάρη του Χριστού ο Θεός συγχωρεί το μετανοούντα αμαρτωλό, του αποδίδει το δίκαιο χαρακτήρα και την υπακοή του Υιού Του, συγχωρεί τις αμαρτίες του και καταχωρείται όνομά του στο βιβλίο της ζωής ως ένα από τα παιδιά Του. (Εφεσ. δ'32, Αίωάν. α'9, Β'Κορ. ε'21, Ρωμ. γ'24, Λουκά ι'20). Και όσο διάστημα ο πιστός παραμένει στο Χριστό, θεία χάρη τού μεταδίδεται από τον Κύριό μας διαμέσου του Αγίου Πνεύματος, έτσι που να ωριμάζει πνευματικά και να αναπτύσσει τις αρετές και τις χάρες που αντανakλούν το θείο χαρακτήρα. (Β'Πέτρ. γ'18, Γαλ. ε'22,23).»¹⁶

Η διακονία στα Άγια επιφέρει τη δικαίωση και τον αγιασμό στον πιστό.

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

Η Τελική Κρίση. Τα γεγονότα της Ημέρας του Εξίλα-
σμού απεικονίζουν τις τρεις φάσεις της τελικής κρίσης του
Θεού.

1) Η προ της χιλιετηρίδας κρίση (ή η διερευνητική κρίση)
η οποία ονομάζεται επίσης η κρίση πριν από τη Δευτέρα
Παρουσία.

2) Η κρίση κατά τη χιλιετηρίδα.

3) Η εκτελεστική κρίση, η οποία λαμβάνει χώρα στο τέ-
λος της χιλιετηρίδας.

1. Η Διακονία στα Άγια των Αγίων. Το δεύτερο μέρος
της ιερατικής διακονίας κατά πρώτον έχει κέντρο το αγια-
στήριο σχετικά με τον καθαρισμό του και τον καθαρισμό του
λαού του Θεού. Αυτή η μορφή της διακονίας η οποία εστιά-
ζεται στα Άγια των Αγίων, και την οποία διακονία μόνο ο
Αρχιερέας μπορούσε να επιτελέσει, περιοριζόταν σε μια
ημέρα του θρησκευτικού έτους.

Ο καθαρισμός του αγιαστηρίου απαιτούσε δύο τράγους -
τον τράγο του Κυρίου και τον τράγο τον απολυτέο (Αζαζέλ
στα εβραϊκά). Θυσιάζοντας τον τράγο του Κυρίου, ο αρχιε-
ρέας έκανε «εξιλέωσιν υπέρ του αγιαστηρίου [στην πραγμα-
τικότητα τα Άγια των Αγίων στο κεφάλαιο αυτό], και της
σκηνής του μαρτυρίου [τα Άγια], και του θυσιαστηρίου [την
αυλή].» (Λευιτ. ις΄20,16-18).

Φέρνοντας στα Άγια των Αγίων το αίμα από τον τράγο
του Κυρίου, το οποίο αντιπροσωπεύει το αίμα του Χριστού,
ο αρχιερέας το επέθετε κατευθείαν στην παρουσία του Κυ-
ρίου, στο ιλαστήριο - το κάλυμμα της κιβωτού που περιείχε
τις δέκα εντολές - για να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις του
αγίου νόμου του Θεού. Η πράξη του συμβόλιζε την άμετρη
τιμή που ο Χριστός θα πλήρωνε για τις αμαρτίες μας, απο-
καλύπτοντας πόσο πρόθυμος είναι ο Θεός να συμφιλιωθεί
με το λαό Του. (Β΄Κορ. ε΄19). Τότε επέθετε αυτό το αίμα
στο θυσιαστήριο του θυμιάματος και στο θυσιαστήριο του
ολοκαυτώματος, το οποίο κάθε ημέρα μέσα στο έτος ραντι-
ζόταν με το αίμα που αντιπροσώπευε τις εξομολογημένες
αμαρτίες. Έτσι, ο αρχιερέας έκανε ιλασμό για το αγιαστήριο,

23. Η Διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

καθώς και για το λαό, επιφέροντας τον καθαρισμό και στα δύο. (Λευιτ. ις´16-20,30-33).

Στη συνέχεια, αντιπροσωπεύοντας το Χριστό ως μεσίτη, ο αρχιερέας επωμιζόταν τις αμαρτίες που είχαν μολύνει το αγιαστήριο και τις μετέφερε στο ζωντανό τράγο, τον Αζαζέλ, ο οποίος οδηγείτο μακριά από την περιοχή που έμενε ο λαός του Θεού. Αυτή η πράξη αφαιρούσε τις αμαρτίες του λαού, που συμβολικά είχαν μεταφερθεί από τους μετανοημένους πιστούς στο αγιαστήριο μέσα από το αίμα ή τη σάρκα των θυσιών της καθημερινής διακονίας για άφεση. Με τον τρόπο αυτόν το αγιαστήριο καθαριζόταν και ετοιμαζόταν για έναν άλλο χρόνο διακονίας. (Λευιτ. ις´16-20,30-33).¹⁷ Και έτσι όλα διευθετούντο ανάμεσα στο Θεό και στο λαό Του.¹⁸

Η Ημέρα του Εξιλασμού λοιπόν απεικονίζει τη διαδικασία της κρίσης η οποία ξεριζώνει την αμαρτία. Ο ιλασμός που επιτελείτο εκείνη την ημέρα, «προδιέγραφε την τελική εφαρμογή των αξιών του Χριστού να εκδιώξει την παρουσία της αμαρτίας για την αιωνιότητα και να επιφέρει την πλήρη συμφιλίωση του σύμπαντος κάτω από την αρμονική διακυβέρνηση του Θεού.»¹⁹

2. Αζαζέλ ο απολυτέος. Απολυτέος (στην μετάφραση των Εβδομήκοντα Αποπομπαίος) ήταν ο τράγος που εκδιωκόταν σε έρημη τοποθεσία, στα εβραϊκά *αζαζέλ*. (Λευιτ. ις´8).²⁰ Μερικοί νομίζουν ότι ο Αζαζέλ αντιπροσωπεύει το Χριστό, αλλά μια προσεκτική εξέταση του Λευιτικού ις´ αποκαλύπτει ότι ο Αζαζέλ αντιπροσωπεύει το Σατανά, όχι το Χριστό. Τα επιχειρήματα που υποστηρίζουν αυτή την ερμηνεία είναι:

1) Ο αποπομπαίος τράγος δε σφαζόταν ως θυσία, και έτσι δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως μέσον άφεσης. Διότι “χωρίς χύσεως αίματος δεν γίνεται άφεσις”. (Εβρ. θ´22).

2) Γινόταν πλήρης κάθαρση του αγιαστηρίου με το αίμα του τράγου του Κυρίου *πριν* ο αποπομπαίος τράγος εισαχθεί στην ιεροτελεστία. (Λευιτ. ις´20).

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

3) Το εβραϊκό κείμενο θεωρεί τον αποπομπαίο τράγο ως προσωπική ύπαρξη, η οποία είναι αντίθετη προς το Θεό. (Στο Λευιτ. ις´8 κατά λέξη διαβάζουμε, “τον ένα για τον Ιεχωβά και τον άλλον για τον Αζαζέλ”).

Γι’ αυτό, στο πλαίσιο του τύπου του αγιαστηρίου είναι πιο συνεπές να δούμε τον τράγο του Κυρίου ως συμβολισμό του Χριστού, και τον αποπομπαίο - αζαζέλ - τράγο ως συμβολισμό του Σατανά.»²¹

3. Οι διάφορες φάσεις της κρίσης. Το τελετουργικό του αποπομπαίου τράγου την Ημέρα του Εξιλασμού, πήγαινε πέρα από το Γολγοθά, στο ύστατο τέλος του προβλήματος της αμαρτίας - την εξόντωση της αμαρτίας και του Σατανά. «Όλη η ευθύνη της αμαρτίας θα κυλήσει επάνω στο Σατανά, τον πρωτεργάτη της και υποκινητή. Ο Σατανάς και οι οπαδοί του, και όλα τα αποτελέσματα της αμαρτίας θα λείψουν από το σύμπαν με καταστροφή. Επομένως, η εξιλέωση διαμέσου της κρίσης θα επιφέρει πλήρη συμφιλίωση και ένα αρμονικό σύμπαν. (Εφεσ. α´10). Αυτός είναι ο αντικειμενικός σκοπός του Χριστού στη δεύτερη και τελική φάση της ιερατικής διακονίας Του στο ουράνιο αγιαστήριο.»²² Αυτή η κρίση θα δει την τελευταία δικαίωση του Θεού ενώπιον του σύμπαντος.²³

Η Ημέρα του Εξιλασμού απεικονίζει τις τρεις φάσεις της τελικής κρίσης:

α. Η αφαίρεση της αμαρτίας από το αγιαστήριο σχετίζεται με την πρώτη ή την προ της Δευτέρας Παρουσίας διερευνητική φάση της κρίσης. Εστιάζεται επάνω στα ονόματα τα καταχωρημένα στο Βιβλίο της Ζωής, όπως η Ημέρα του Εξιλασμού σκοπό είχε την απομάκρυνση από το αγιαστήριο των αμαρτιών τις οποίες εξομολογήθηκαν οι μετανοημένοι. Οι κίβδηλοι πιστοί θα κοσκινισθούν. Η πίστη των αληθινών πιστών και η ένωσή τους με το Χριστό θα επικυρωθεί ενώπιον του σύμπαντος, και οι καταχωρήσεις των αμαρτιών τους θα σβησθούν.»²⁴

β. Η εκδίωξη του αποπομπαίου τράγου στην έρημο συμβολίζει τη χιλιετή φυλάκιση του Σατανά στην καταστραμμένη

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

γη, η οποία αρχίζει με τη Δευτέρα Παρουσία και συμπίπτει με τη δεύτερη φάση της τελικής κρίσης η οποία λαμβάνει χώρα στον ουρανό. (Αποκ. κ'4, Α'Κορ. ζ'1-3). Αυτή η χιλιετής κρίση εμπεριέχει μια αναθεώρηση της κρίσης των ασεβών, και θα ωφελήσει τους λυτρωμένους δίνοντας να κατανοήσουν τις ενέργειες του Θεού προς την αμαρτία και τους αμαρτωλούς που δε σώθηκαν. Θα απαντήσει σε όλες τις ερωτήσεις των λυτρωμένων που θα έχουν ίσως για το έλεος και για τη δικαιοσύνη του Θεού. (Δείτε το κεφάλαιο 26).

γ. Το καθαρό στρατόπεδο συμβολίζει τα αποτελέσματα της τρίτης ή εκτελεστικής φάσης της κρίσης, όταν η φωτιά καταστρέφει τους ασεβείς και καθαρίζει τη γη. (Αποκ. κ'11-15, Ματθ. κε'31-46, Β'Πέτρ. γ'7-13, δείτε το κεφάλαιο 26).

Το Ουράνιο Αγιαστήριο στην Προφητεία

Στις παραπάνω παραγράφους είδαμε το αγιαστήριο από την προοπτική του τύπου-αντιτύπου. Τώρα θα το δούμε στην προφητεία.

Το Χρίσμα του Ουράνιου Αγιαστηρίου. Η προφητεία των 70 εβδομάδων στο κεφάλαιο Δαν. θ' έδειχνε την έναρξη της ιερατικής διακονίας του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο. Ένα από τα τελευταία γεγονότα που θα λάβουν χώρα κατά τη διάρκεια των 490 ετών ήταν ότι θα χριόταν «ο Άγιος των αγίων» (Δαν. θ'24, δείτε κεφάλαιο 4).

Όπως κατά τα εγκαίνια του επίγειου αγιαστηρίου αυτό χρίσθηκε με άγιο έλαιο για να καθιερωθεί για τις υπηρεσίες του, έτσι και στα εγκαίνια του ουράνιου αγιαστηρίου, έπρεπε να χρισθεί για να καθιερωθεί αυτό στη μεσιτική διακονία του Χριστού. Με την ανάληψή Του, λίγο μετά το θάνατό Του (Δαν. θ'27)²⁵ ο Χριστός άρχισε τη διακονία Του ως αρχιερέας μας και μεσίτης μας.

Ο Καθαρισμός του Ουράνιου Αγιαστηρίου. Για τον καθαρισμό του ουράνιου αγιαστηρίου διαβάζουμε: «Και σχεδόν με αίμα καθαρίζονται πάντα κατά τον νόμον, και

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

χωρίς χύσεως αίματος δεν γίνεται άφεσις. Ανάγκη λοιπόν ήτο οι μεν τύποι των επουρανίων να καθαρίζονται διά τούτων, αυτά όμως τα επουράνια με θυσίας ανωτέρας παρά ταύτας» - το πολύτιμο αίμα του Χριστού. (Εβρ. θ'22,23).

Διάφοροι σχολιαστές επισήμαναν αυτή τη βιβλική διδασκαλία. Ο Henry Alford παρατήρησε ότι «ο ουρανός ο ίδιος χρειαζόταν, και επέτυχε κάθαρση με το εξιλαστήριο αίμα του Χριστού.»²⁶ Ο B. F. Westcott σχολίασε: «Μπορεί να λεχθεί ότι ακόμη και "τα επουράνια" καθώς ενσωματώνονται στους όρους της μέλλουσας ζωής του ανθρώπου, επηρεάσθηκαν από την πτώση και χρειάσθηκε καθαρισμός.» Και πρόσθεσε ότι το αίμα του Χριστού ήταν σε θέση «να καθάρει το ουράνιο αρχέτυπο του επίγειου αγιαστηρίου.»²⁷

Καθώς οι αμαρτίες του λαού του Θεού με πίστη τοποθετούντο επάνω στην προσφορά «περί αμαρτίας» και έπειτα συμβολικά μεταφέρονταν στο επίγειο αγιαστήριο, έτσι και με τη νέα διαθήκη οι εξομολογούμενες αμαρτίες του μετανουήντος διαμέσου της πίστης τοποθετούνται στο Χριστό.²⁸

Και καθώς κατά το τυπικό την Ημέρα του Εξιλασμού ο καθαρισμός του επίγειου αγιαστηρίου απομάκρυνε τις συσσωρευμένες εκεί αμαρτίες, έτσι και το ουράνιο αγιαστήριο καθαρίζεται κατά την τελική αφαίρεση των καταχωρημένων αμαρτιών στα ουράνια βιβλία. Αλλά πριν καθαρισθούν τελικά αυτές οι καταχωρήσεις, πρέπει να ελεγχθούν για να καθορισθεί ποιος μέσα από τη μετάνοια και την πίστη στο Χριστό δικαιούται να εισέλθει στην αιώνια βασιλεία Του. Γι'αυτό, στον καθαρισμό του ουράνιου αγιαστηρίου εμπλέκεται ένα έργο εξερεύνησης ή κρίσης²⁹ που αντανακλά στην πληρότητα τη φύση της Ημέρας του Εξιλασμού ως ημέρα κρίσης.³⁰ Αυτή η κρίση, η οποία επικυρώνει την απόφαση ως προς το ποιος θα σωθεί και ποιος θα χαθεί, θα λάβει χώρα πριν από τη Δευτέρα Παρουσία, διότι ερχόμενος ο Χριστός κρατάει το μισθό που θα αποδώσει «εις έκαστον ως θέλει είσθαι το έργο αυτού». (Αποκ. κβ'12). Τότε επίσης θα δοθούν απαντήσεις και στις κατηγορίες του Σατανά. (Αποκ. ιβ'10).

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

Όσοι πραγματικά μετανόησαν και με πίστη διεκδίκησαν το αίμα της θυσίας του Χριστού, έλαβαν συγχώρηση. Όταν εμφανίζονται τα ονόματά τους στην κρίση αυτή και βρίσκονται περιβλημένοι με το ένδυμα της δικαιοσύνης του Χριστού, οι αμαρτίες τους σβήνονται, και θεωρούνται άξιοι για την αιώνια ζωή. (Λουκά κ'35). Ο Ιησούς είπε: «Ο νικών, ούτος θέλει ενδυθῆ ἰμάτια λευκά. Και δεν θέλω εξαλείψει το όνομα αυτού εκ του βιβλίου της ζωής, και θέλω ομολογήσει το όνομα αυτού ενώπιον του Πατρός μου και ενώπιον των αγγέλων αυτού.» (Αποκ. γ'5).

Ο προφήτης Δανιήλ αποκαλύπτει τη φύση αυτής της διερευνητικής κρίσης. Ενώ η αποστάτιδα εξουσία που συμβολίζεται με το μικρό κέρασ, εκφέρει βλασφημίες κατά του Θεού και καταδιώκει το λαό Του εδώ στη γη (Δαν. ζ'8,20,21, 25), στήνονται θρόνοι και ο Θεός προΐσταται της τελικής κρίσης. Αυτή η κρίση γίνεται στην αίθουσα του θρόνου του ουράνιου αγιαστηρίου, και παρευρίσκονται πλήθος ουράνιων μαρτύρων. Όταν στήνεται το δικαστήριο, τα βιβλία ανοίγονται, σημειώνοντας την έναρξη μιας διερευνητικής διαδικασίας. (Δαν. ζ'9,10). Μόνο μετά από αυτή την κρίση καταστρέφεται η αποστάτιδα εξουσία. (Δαν. ζ'11).³¹

Ο Καιρός της Κρίσης. Ο Χριστός καθώς και ο Πατέρας παίρνουν μέρος στη διερευνητική κρίση. Πριν από την επιστροφή Του στη γη «επί των νεφελών του ουρανού», ο Χριστός ως «Υιός Ανθρώπου» έρχεται «μετά των νεφελών του ουρανού» στον «Παλαιόν των Ημερών», το Θεό Πατέρα και στέκεται «ενώπιον αυτού». (Δαν. ζ'13). Μετά την ανάληψή Του ο Χριστός λειτούργησε ως αρχιερέας, μεσίτης μας ενώπιον του Θεού. (Εβρ. ζ'25). Αλλά αυτή την εποχή έρχεται να παραλάβει τη βασιλεία. (Δαν. ζ'14).

1. Η ιερατική διακονία του Χριστού σκιάζεται. Το κεφάλαιο Δανιήλ η' μας μιλάει για τη διαμάχη ανάμεσα στο καλό και στο κακό και για τον τελικό θρίαμβο του Θεού. Αυτό το κεφάλαιο αποκαλύπτει ότι ανάμεσα στην έναρξη της διακονίας του Χριστού ως Αρχιερέα και του καθαρισμού του

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

ουράνιου αγιαστηρίου μια επίγεια εξουσία θα θόλωνε τη διακονία του Χριστού.

Ο κριός στο όραμα αυτό αντιπροσωπεύει τη Μηδοπερσική αυτοκρατορία (Δαν. η'2) - τα δύο κέρατα, το υψηλότερο ήρθε αργότερα, σαφώς περιγράφουν τις δύο φάσεις της, όπου η Περσία, που αναδύθηκε αργότερα, επιβλήθηκε. Καθώς ο Δανιήλ προείπε, αυτή η ανατολική βασιλεία θα εκτεινόταν σε δύναμη «προς δύσιν, και προς βορράν και προς νότον» «και εμεγαλύνθη». (Δαν. η'4).

Ο τράγος που ερχόταν από τα αριστερά, συμβόλιζε την Ελλάδα, και το μεγάλο κέρατο συμβόλιζε το Μέγα Αλέξανδρο. (Δαν. η'21). Ερχόμενος «από της δύσεως» ο Μέγας Αλέξανδρος με ταχύτητα, νίκησε την Περσία. Μετά το θάνατό του όμως η αυτοκρατορία του διαιρέθηκε σε τέσσερα βασίλεια (Δαν. η'8,22) από τους διαδόχους του Κάσσανδρο, Λυσίμαχο, Σέλευκο και Πτολεμαίο.

«Εν τοις εσχάτοις καιροίς της βασιλείας αυτών» (Δαν. η'23), με άλλα λόγια, προς το τέλος της διαιρημένης ελληνικής αυτοκρατορίας θα εξερχόταν «έν κέρας μικρόν», (Δαν. η'9). Ως εκπλήρωση αυτού του τμήματος της προφητείας, μερικοί θεωρούν τον Αντίοχο τον Επιφανή, ένα Σύριο βασιλιά, ο οποίος κυβέρνησε την Παλαιστίνη για μια σύντομη περίοδο στο δεύτερο μ.Χ. αιώνα. Άλλοι, περιλαμβανομένων και πολλών Μεταρρυθμιστών, ταύτισαν το μικρό κέρας με τη Ρώμη στις δύο φάσεις της, την παγανιστική και την παπική. Αυτή η τελευταία ερμηνεία συμφωνεί απόλυτα με τις λεπτομέρειες που δίνει ο Δανιήλ, δοθέντος ότι δεν είναι η περίπτωση της άλλης ερμηνείας. Σημειώστε τα ακόλουθα σημεία:

α. Η εξουσία του μικρού κέρατος εκτείνεται από την πτώση της ελληνικής αυτοκρατορίας μέχρι «τους εσχάτους καιρούς». (Δαν. η'17). Μόνο η Ρώμη, η παγανιστική και η παπική ανταποκρίνονται στους χρονικούς αυτούς περιορισμούς.

β. Οι προφητείες Δαν. β',ζ',η' είναι παράλληλες μεταξύ τους. (Δείτε το χάρτη παραλληλισμού στο τέλος του επόμε-

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

νου κεφαλαίου). Τα τέσσερα μέταλλα στην εικόνα Δαν. β' και τα τέσσερα θηρία Δαν. ζ' αντιπροσωπεύουν τις ίδιες κοσμοκρατορίες: Βαβυλώνα, Μηδοπερσία, Ελλάδα, Ρώμη. Τόσο τα πόδια από σίδηρο και πηλό, καθώς και τα δέκα κέρατα του τέταρτου θηρίου αντιπροσωπεύουν τις διαιρέσεις της Ρώμης. Αυτά τα διαιρημένα κράτη θα εξακολουθούν να υπάρχουν μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία. Σημειώστε ότι και οι δύο προφητείες στοχεύουν στη Ρώμη ως τη διάδοχο της Ελλάδας και ως την τελευταία κοσμοκρατορία πριν από τη Δευτέρα Παρουσία και την τελική κρίση. Το μικρό κέρασ στο Δαν. η' ταιριάζει στο σχήμα αυτό. Ακολουθεί την Ελλάδα και συντρίβεται κατά τρόπο υπερφυσικό ή «θέλει συντριφθή άνευ χειρός». (Δαν. η' 25, β' 34).³³

γ. Για τη Μηδοπερσία διαβάζουμε «εμεγαλύνθη», για την Ελλάδα διαβάζουμε «εμεγαλύνθη σφόδρα», και για το μικρό κέρασ διαβάζουμε «εμεγαλύνθη καθ' υπερβολήν». (Δαν. η' 4,8,9). Η Ρώμη, η μέγιστη των κοσμοκρατοριών, καλύπτει αυτή την ιδιαιτερότητα.

δ. Μόνο η Ρώμη επέκτεινε την αυτοκρατορία της Νότια (Αίγυπτο), ανατολικά (Ελλάδα και Μικρά Ασία), «και προς την γην της δόξης» (Παλαιστίνη), όπως ακριβώς προείπε η προφητεία. (Δαν. η' 9).

ε. Η Ρώμη αντιστάθηκε «κατά του Ἄρχοντος του στρατεύματος» και «κατά του Ἄρχοντος των αρχόντων» (Δαν. η' 11,25), που δεν είναι άλλος από τον Ιησού Χριστό. «Εναντίον Αυτού και του λαού Του, καθώς και του θυσιαστηρίου Του, η εξουσία της Ρώμης εξαπέλυσε τον πιο άγριο πόλεμο. Αυτή η περιγραφή καλύπτει και την παγανιστική και την παπική φάση της Ρώμης. Ενώ η παγανιστική Ρώμη αντιστεκόμενη στο Χριστό κατέστρεψε το ναό της Ιερουσαλήμ, η παπική Ρώμη πραγματικά αμαύρωσε την ιερατική και μεσιτική διακονία του Χριστού υπέρ των αμαρτωλών στο ουράνιο αγιαστήριο (Εβρ. η' 1,2), αντικαθιστώντας με μια ιεροσύνη η οποία εμφανιζόταν να προσφέρει άφεση διαμέσου της μεσιτείας των ανθρώπων.»³⁴ (Δείτε το κεφάλαιο 12). Αυτή η αποστάτιδα δύναμη θα γνώριζε την επιτυχία επειδή

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

«έρριψε κατά γης την αλήθειαν, και έπραξε και ευωδόθη». (Δαν. η´12).

2. Η εποχή της αποκατάστασης, του καθαρισμού και της κρίσης. Ο Θεός δε θα επέτρεπε να διαρκήσει επ΄άπειρον αυτή η κάλυψη της αλήθειας για την αρχιερατική διακονία του Χριστού. Χρησιμοποιώντας πιστούς και θεοφοβούμενους ανθρώπους, ο Θεός αναζωπύρωσε το έργο Του. Η μερική εκ νέου ανακάλυψη των Μεταρρυθμιστών για το ρόλο του Χριστού ως Μεσίτη μας έφερε μεγάλη αναζωπύρωση στο χριστιανικό κόσμο. Αλλά υπήρχε ακόμη πολλή αλήθεια να ανακαλυφθεί για την ουράνια διακονία του Χριστού.

Το όραμα του Δανιήλ δείχνει ότι ο ρόλος του Χριστού ως αρχιερέα μας προεξέχει ιδιαίτερα στους «εσχάτους καιρούς» (Δαν. η´17), όταν θα άρχιζε το ειδικό έργο Του για τον καθαρισμό και την κρίση, επιπροσθέτως με τη συνεχόμενη μεσιτική διακονία Του. (Εβρ. ζ´25).³⁵ Το όραμα καθορίζει πότε ο Χριστός θα ξεκινούσε αυτή την αντιτυπική διακονία της ημέρας του εξιλασμού - το έργο της διερευνητικής κρίσης (Δαν. ζ´) και τον καθαρισμό του αγιαστηρίου - «έως δύο χιλιάδων και τριακοσίων ημερονυκτίων, τότε το αγιαστήριον θέλει καθαρισθή». (Δαν. η´14).³⁶ Επειδή το όραμα αναφέρεται στα τέλη των αιώνων, το εν λόγω αγιαστήριο δεν μπορεί να είναι το επίγειο αγιαστήριο, διότι αυτό καταστράφηκε το 70 μ.Χ. Ως εκ τούτου, η προφητεία πρέπει να αναφέρεται στην νέας διαθήκης το αγιαστήριο στον ουρανό - στον τόπο όπου ο Χριστός μεσιτεύει για τη σωτηρία μας.

Τι είναι τα 2300 ημερονύκτια;³⁷ Σύμφωνα με τη Γένεση α´, «εσπέρα και πρωί» είναι μια ημέρα. Όπως είδαμε στα κεφάλαια 4 και 12, μια χρονική περίοδος σε συμβολική προφητεία είναι και αυτή συμβολική: μια προφητική ημέρα αντιπροσωπεύει ένα χρόνο. Έτσι, όπως πολλοί χριστιανοί στο διάβα των αιώνων αποδέχθηκαν, τα 2300 ημερονύκτια του Δαν. η´ σημαίνουν 2300 κυριολεκτικά χρόνια.

α. Το κεφάλαιο Δαν. θ´ - το κλειδί που ξεκλειδώνει το κεφάλαιο Δαν. η´. Ο Θεός έδωσε εντολή στον άγγελο Γαβριήλ να κάνει το Δανιήλ «να εννοήση την όρασιν». (Δαν.

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

η'16). Αλλά η επίδραση του οράματος ήταν τόσο έντονη που ο Δανιήλ αρρώστησε και ο Γαβριήλ διέκοψε την ερμηνεία του. Στο τέλος του κεφαλαίου ο Δανιήλ δήλωσε: «Εθαύμαζον δε διά την όρασιν, και δεν υπήρχεν ο εννοών.» (Δαν. η'27).

Εξαιτίας αυτής της διακοπής ο Γαβριήλ έπρεπε να αναβάλει την ερμηνεία του για το χρονικό διάστημα - τη μόνη όψη του οράματος που δεν είχε ερμηνεύσει. Το κεφάλαιο Δαν. θ' περιγράφει την επιστροφή του για να ολοκληρώσει την αποστολή του. Τα κεφάλαια Δαν. η' και θ' συσχετίζονται, και το τελευταίο είναι το κλειδί που ξεκλειδώνει το μυστήριο των 2300 ημερονυκτίων.³⁹ Όταν ο Γαβριήλ παρουσιάσθηκε, είπε στο Δανιήλ: «Εγώ ήλθον να δείξω τούτο εις σε . . . Διά τούτο εννόησον τον λόγον και κατάλαβε την οπτασίαν.» (Δαν. θ'23). Εδώ αναφέρεται για το όραμα των 2300 ημερονυκτίων. Η επιθυμία του να εξηγήσει τα χρονικά στοιχεία του οράματος Δαν. η' δείχνει γιατί εισάγει την ερμηνεία του με την προφητεία των 70 εβδομάδων.

Οι 70 εβδομάδες ή τα 490 χρόνια «διωρίσθησαν» για τους Ιουδαίους και την Ιερουσαλήμ. (Δαν. θ'24). Το εβραϊκό ρήμα που τονίζεται είναι *σαθάκ*. Αν και αυτό το ρήμα χρησιμοποιείται μόνο μια φορά στη Γραφή, η σημασία του μπορεί να γίνει κατανοητή από άλλες εβραϊκές πηγές.⁴⁰ Το γνωστό εβραίοαγγλικό λεξικό Gesenius λέει ότι σημαίνει «κόβω» ή «διαίρω».⁴¹

Με αυτό το φόντο, τα σχόλια του Γαβριήλ είναι πολύ αποκαλυπτικά. Λέει στο Δανιήλ ότι τα 490 χρόνια κόπηκαν από τη μακρύτερη χρονική περίοδο των 2300 ετών. Ως σημείο εκκίνησης για τα 490 χρόνια, ο Γαβριήλ καθορίζει «από της εξελεύσεως της προσταγής του να ανοικοδομηθή η Ιερουσαλήμ» (Δαν. θ'25), η οποία προσταγή έλαβε χώρα το 457 π.Χ. κατά το έβδομο έτος του Αρταξέρξη. (Δείτε το κεφάλαιο 4).⁴²

Τα 490 χρόνια τελείωσαν το 34 μ.Χ. Όταν αφαιρέσουμε 490 χρόνια από τα 2300 χρόνια, μας μένουν 1810 χρόνια. Για να ολοκληρωθούν τα 2300 χρόνια, πρέπει να προστε-

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

θούν 1810 χρόνια στην χρονολογία 34 μ.Χ., οπότε φθάνουμε στο 1844.⁴³

β. Προς μια πληρέστερη κατανόηση της διακονίας του Χριστού. Κατά το πρώτο μέρος του 19ου αιώνα πολλοί Χριστιανοί - όπου συμπεριλαμβάνονταν οι Βαπτιστές, οι Πρεσβυτεριανοί, οι Μεθοδιστές, οι Λουθηριανοί, οι Αγγλικανοί, οι Επισκοπτιανοί, οι Κογγρεγασιοναλιστές και οι Μαθητές του Χριστού - μελέτησαν έντονα την προφητεία του Δαν. η'.⁴⁴ Όλοι αυτοί οι μελετητές της Γραφής περίμεναν μερικά πολύ σημαντικά γεγονότα να λάβουν χώρα στο τέλος των 2300 ετών. Εξαρτώντας την κατανόησή τους από την εξουσία του μικρού κέρατος και του αγιαστηρίου, προσδοκούσαν αυτή η προφητική περίοδος να τελειώσει με τον καθαρισμό της εκκλησίας, την απελευθέρωση της Παλαιστίνης και της Ιερουσαλήμ, την επιστροφή των Ιουδαίων, την πτώση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, την καταστροφή του παπισμού, την αποκατάσταση της αληθινής λατρείας, το ξεκίνημα της επίγειας χιλιετηρίδας, την ημέρα της κρίσης, τον καθαρισμό της γης με φωτιά ή τη Δευτέρα Παρουσία.⁴⁵

Καμιά από αυτές τις προρρήσεις δεν υλοποιήθηκαν, και όσοι τις πίστευσαν, απογοητεύθηκαν. Όμως η σοβαρότητα της απογοήτευσής τους ήταν ανάλογη με το προλεχθέν γεγονός. Προφανώς η απογοήτευση εκείνων που περίμεναν την επιστροφή του Χριστού το 1844 ήταν η πιο τραυματική από εκείνους οι οποίοι πρόσβλεπαν την επιστροφή των Ιουδαίων στην Παλαιστίνη.⁴⁶

Σαν αποτέλεσμα της απογοήτευσής τους πολλοί εγκατέλειψαν τη μελέτη της προφητείας ή στράφηκαν προς ιστορική μέθοδο ερμηνείας της προφητείας, η οποία τους είχε οδηγήσει στα συμπεράσματα αυτά.⁴⁷ Μερικοί όμως συνέχισαν τη μελέτη αυτής της προφητείας και το αντικείμενο του αγιαστηρίου με περισσότερη προσευχή και ένταση, συνεχίζοντας να προσβλέπουν στη διακονία του Χριστού υπέρ αυτών στο ουράνιο αγιαστήριο. Πλούσιες νέες βαθιές γνώσεις για τη διακονία αυτή αντάμειψαν τις προσπάθειές τους. Ανακάλυψαν ότι η ιστορική προφητική πίστη της πρώ-

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

της εκκλησίας και της Μεταρρύθμισης ήταν ακόμη έγκυρη. Οι υπολογισμοί του προφητικού χρόνου ήταν πραγματικά σωστοί. Τα 2300 έτη τελείωναν το 1844. Το λάθος τους - και αυτό όλων των ερμηνευτών της εποχής εκείνης - ήταν να κατανοήσουν ποιο γεγονός θα λάμβανε χώρα στο τέλος αυτής της προφητικής περιόδου. Νέο φως από τη διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο μετέτρεψε την απογοήτευσή τους σε ελπίδα και χαρά.⁴⁸

Η μελέτη τους για τις βιβλικές διδασκαλίες επάνω στο αγιαστήριο αποκάλυψαν ότι το 1844 ο Χριστός ήρθε στον Παλαιόν των Ημερών και άρχισε η τελική φάση της αρχιερατικής διακονίας Του στο ουράνιο αγιαστήριο. Αυτή η διακονία ήταν το αντίτυπο της Ημέρας του Εξιλασμού που στο κεφάλαιο Δαν. ζ' περιγράφεται ως διερευνητική κρίση προ της Δευτέρας Παρουσίας.

Αυτή η νέα βαθιά γνώση για την ουράνια διακονία του Χριστού «δεν είναι ένα ξεκίνημα για την ιστορική χριστιανική πίστη. Αντίθετα, είναι η λογική εκπλήρωση και αναπόφευκτη ολοκλήρωση εκείνης της πίστης. Είναι απλώς η εσχατολογική εμφάνιση και εκπλήρωση της προφητικής έμφασης που χαρακτηρίζει το αιώνιο ευαγγέλιο . . . στο τελευταίο τμήμα της μαρτυρίας του προς τον κόσμο.»⁴⁹

Η Σημασία στη Μεγάλη Διαμάχη

Οι προφητείες Δαν. ζ' και η' φανερώνουν τις ευρύτερες προοπτικές της τελικής έκβασης της μεγάλης διαμάχης μεταξύ Θεού και Σατανά.

Η Δικαίωση του Χαρακτήρα του Θεού. Μέσα από τις ενέργειες του μικρού κέρατος ο Σατανάς προσπάθησε να αμφισβητήσει την κυριαρχία του Θεού. Οι πράξεις αυτής της εξουσίας κατηγόρησαν και πρόσβαλαν το ουράνιο αγιαστήριο, το κέντρο της διακυβέρνησης του Θεού. Τα οράματα του Δανιήλ δείχνουν την προ της Δευτέρας Παρουσίας κρίση, στην οποία ο Θεός θα εκφέρει την απόφαση της καταδίκης στο μικρό κέρας, και έτσι επάνω στο Σατανά τον ίδιο.

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

Υπό το φως του Γολγοθά όλες οι προκλήσεις του Σατανά θα ανατραπούν. Όλοι θα κατανοήσουν και θα παραδεχθούν ότι ο Θεός έχει δίκαιο, ότι δεν ευθύνεται για το πρόβλημα της αμαρτίας. Ο χαρακτήρας Του θα αναδυθεί απρόσβλητος και η κυβέρνησή Του θα επαναβεβαιωθεί.

Η Δικαίωση του Λαού του Θεού. Ενώ η κρίση επιφέρει καταδίκη στην αποστάτιδα εξουσία του μικρού κέρατος, «εδόθη η κρίσις εις τους αγίους του Υψίστου». (Δαν. ζ'22). Πράγματι, αυτή η κρίση όχι μόνο δικαιώνει το Θεό ενώπιον του σύμπαντος, αλλά επίσης και το λαό Του. Αν και οι άγιοι καταφρονήθηκαν και καταδιώχθηκαν για την πίστη τους στο Χριστό στο διάβα των αιώνων, αυτή η κρίση τακτοποιεί όλα. Ο λαός του Θεού τότε θα κατανοήσει την υπόσχεση του Χριστού: «Πας λοιπόν όστις με ομολογήσει έμπροσθεν των ανθρώπων, θέλω ομολογήσει και εγώ αυτόν έμπροσθεν του Πατρός μου του εν τοις ουρανοίς.» (Μαθ. ι'32, Λουκά ιβ'8,9, Αποκ. γ'5).

Η Κρίση και η Σωτηρία. Η διερευνητική κρίση θέτει σε κίνδυνο τη σωτηρία εκείνων οι οποίοι πιστεύουν στον Ιησού Χριστό; Καθόλου. Οι γνήσιοι πιστοί ζουν ενωμένοι με το Χριστό, εμπιστευόμενοι σε Αυτόν ως Μεσίτη τους. (Ρωμ. η'34). Η βεβαιότητά τους βρίσκεται στην υπόσχεση «έχομεν παράκλητον προς τον Πατέρα τον Ιησούν Χριστόν τον Δίκαιον». (Αϊωάν. β'1).

Προς τι λοιπόν η διερευνητική κρίση πριν από τη Δευτέρα Παρουσία; Αυτή η κρίση δεν είναι προς χάρη της Θεότητας. Είναι κατά πρώτον προς χάρη του σύμπαντος, απαντώντας στις κατηγορίες του Σατανά και δίνοντας βεβαίωση στην αναμάρτητη δημιουργία ότι ο Θεός θα επιτρέψει στη βασιλεία Του μόνο εκείνους οι οποίοι πραγματικά μετανόησαν. Έτσι, ο Θεός ανοίγει τα κατάστιχα για αμερόληπτο έλεγχο. (Δαν. θ'9,10).

Οι άνθρωποι ανήκουν σε μια από τις τρεις τάξεις:

1) οι ασεβείς οι οποίοι απέρριψαν την εξουσία του Θεού,

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

2) οι γνήσιοι πιστοί, οι οποίοι εμπιστευόμενοι στις αξίες του Χριστού διαμέσου της πίστης, ζουν υπακούοντας στο νόμο του Θεού,

3) εκείνοι οι οποίοι φαίνονται να είναι γνήσιοι πιστοί αλλά δεν είναι.

Οι αναμάρτητες υπάρξεις εύκολα μπορούν να διακρίνουν την πρώτη τάξη. Αλλά ποιος είναι γνήσιος πιστός και ποιος δεν είναι; Και οι δύο ομάδες γράφηκαν στο βιβλίο της ζωής, το οποίο περιέχει τα ονόματα όλων οι οποίοι κάποτε εισήλθαν στην υπηρεσία Του. (Λουκά 1'20, Φιλίπ. δ'3, Δαν. ιβ'1, Αποκ. κα'27). Η ίδια η εκκλησία έχει γνήσιους και κίβδηλους πιστούς, σιτάρι και ζιζάνια. (Ματθ. ιγ'28-30).

Οι αναμάρτητες υπάρξεις του Θεού δεν είναι παντογνώστες. Δεν μπορούν να διαβάσουν την καρδιά. «Έτσι, χρειάζεται μια κρίση πριν από τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, για να κοσκινισθεί το αληθινό από το ψεύτικο και να αποδειχθεί στο ενδιαφερόμενο σύμπαν η δικαιοσύνη του Θεού να σώσει τον ειλικρινή πιστό. Το θέμα είναι μεταξύ του Θεού και του σύμπαντος, και όχι μεταξύ του Θεού και του αληθινού τέκνου Του. Αυτό είναι που απαιτεί το άνοιγμα των κατάστιχων, την αποκάλυψη εκείνων οι οποίοι ομολογούσαν πίστη και των οποίων τα ονόματα εισήλθαν στο βιβλίο της ζωής.»⁵⁰

Ο Χριστός περιέγραψε αυτή την κρίση στην παραβολή των καλεσμένων στο γάμο, οι οποίοι ανταποκρίθηκαν στη γενναϊόδωρη πρόσκληση του ευαγγελίου. Επειδή όσοι αποφασίζουν να γίνουν Χριστιανοί δεν είναι και ειλικρινείς μαθητές, ο βασιλιάς έρχεται να ελέγξει τους καλεσμένους και να δει ποιος έχει ένδυμα γάμου. «Η φορεσιά του γάμου στην παραβολή απεικονίζει τον άσπιλο χαρακτήρα τον οποίον θα κατέχουν οι πραγματικοί οπαδοί του Χριστού. Στην εκκλησία "εδόθη να ενδυθή βύσσινον καθαρόν και λαμπρόν" χωρίς "κηλίδα ή ρυτίδα, ή τι των τοιούτων". Η Γραφή λέει ότι το βύσσινο* "είναι τα δικαιώματα των αγίων". (Αποκ. ιθ'8, Εφεσ. ε'27). Η δικαιοσύνη του Χριστού και ο άμωμος χαρακτήρας Του είναι που προσδιδόταν μέσα από

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

την πίστη σε όλους όσοι Τον δέχονται ως προσωπικό Σωτήρα.»⁵¹

Όταν ο βασιλιάς ελέγχει τους καλεσμένους, μόνο όσοι φόρεσαν το ένδυμα της δικαιοσύνης του Χριστού που τόσο γενναιόδωρα προσφέρθηκε στην ευαγγελική πρόσκληση, γίνονται δεκτοί ως γνήσιοι πιστοί. Εκείνοι που ομολογούν ότι είναι οπαδοί του Χριστού αλλά οι οποίοι ζουν στην ανυπακοή και δεν καλύπτονται από τη δικαιοσύνη Του, θα διαγραφούν από το βιβλίο της ζωής. (Έξ. λβ'33).

Η ιδέα μιας διερευνητικής κρίσης εκείνων που ομολογούν πίστη στο Χριστό, δεν αντιφάσκει στη διδασκαλία της σωτηρίας με την πίστη διαμέσου της χάρης. Ο Παύλος γνώριζε ότι κάποια μέρα θα έρθει αντιμέτωπος με την κρίση. Γι'αυτό εκφράζει την επιθυμία: «Να ευρεθώ εν αυτώ, μη έχων ιδικήν μου δικαιοσύνην την εκ του νόμου, αλλά την διά πίστεως του Χριστού, την δικαιοσύνην την εκ Θεού διά της πίστεως.» (Φιλιπ. γ'9). Όσοι ενώνονται με το Χριστό, εξασφαλίζουν τη σωτηρία. Στην προ της Δευτέρας Παρουσίας φάση της τελικής κρίσης, οι γνήσιοι πιστοί, εκείνοι που έχουν μια σωτήρια σχέση με το Χριστό, είναι αναγνωρισμένοι ενώπιον του αναμάρτητου σύμπαντος.

Οπωσδήποτε ο Χριστός δεν μπορεί να εξασφαλίσει τη σωτηρία για εκείνους οι οποίοι μόνο ομολογούν ότι είναι Χριστιανοί με κριτήριο πόσες καλές πράξεις έχουν κάνει. (Ματθ. ζ'21-23). Γι'αυτό, τα ουράνια κατάστιχα είναι περισσότερο από ένα απλό εργαλείο για να ξεχωρίζει το γνήσιο από το κίβδηλο. Είναι επίσης το θεμέλιο που επιβεβαιώνει τους γνήσιους πιστούς ενώπιον των αγγέλων.

«Η διδασκαλία του αγιαστηρίου δε στερεί τον πιστό από τη βεβαιότητά του στο Χριστό, αντίθετα τη στηρίζει. Απεικονίζει και διασαφηνίζει το σχέδιο της σωτηρίας. Η μετανοούσα καρδιά του χαίρεται να δράξει την πραγματικότητα του θανάτου του Χριστού για τις αμαρτίες του, όπως προεικονιζόταν στις θυσίες. Επιπροσθέτως, η πίστη του υψώνεται για να βρει το νόημά της σε ένα ζώντα Χριστό,

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

τον ιερατικό του Συνήγορο στην ίδια την παρουσία του αγίου Θεού.»⁵²

Ένας Καιρός Ετοιμασίας. Η πρόθεση του Θεού είναι αυτά τα καλά νέα της τελικής διακονίας του Χριστού για τη σωτηρία να πάνε σε όλον τον κόσμο πριν από την επιστροφή του Χριστού. Το κέντρο αυτού του μηνύματος είναι το αιώνιο ευαγγέλιο που πρέπει να κηρυχθεί με την έννοια του κατεπείγοντος, «διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως αυτού [του Θεού]». (Αποκ. ιδ΄7). Αυτή η κλήση ειδοποιεί τον κόσμο ότι η κρίση του Θεού λαμβάνει χώρα τώρα.

Σήμερα ζούμε στη μεγάλη αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού. Καθώς οι Ισραηλίτες καλούντο να ταπεινώσουν τις ψυχές τους εκείνη την ημέρα (Λευιτ. κγ΄27), έτσι ο Θεός καλεί όλο το λαό Του να έχει την εμπειρία της ολόκαρδης μετάνοιας. Όσοι επιθυμούν να μείνουν τα ονόματά τους στο βιβλίο της ζωής, πρέπει να τακτοποιηθούν με το Θεό και τους συνανθρώπους τους στο διάστημα αυτό της κρίσης του Θεού. (Αποκ. ιδ΄7).

Το αρχιερατικό έργο του Χριστού φθάνει στην ολοκλήρωσή του. Τα χρόνια της ανθρώπινης δοκιμασίας⁵³ γλιστρούν. Κανείς δεν ξέρει ακριβώς πότε η φωνή του Θεού θα δηλώσει «τετέλεσται». Ο Χριστός είπε: «Προσέχετε, αγγυπνεείτε και προσεύχεσθε, διότι δεν εξεύρετε πότε έρχεται ο καιρός.» (Μάρκ. ιγ΄33).

Αν και ζούμε στη φοβερή εποχή της αντιτυπικής Ημέρας του Εξιλασμού, δε χρειάζεται να φοβόμαστε. Ο Ιησούς Χριστός, με τη διπλή ιδιότητά Του της θυσίας και του ιερέα, διακονεί στο ουράνιο αγιαστήριο για μας. «Έχοντες λοιπόν αρχιερέα μέγαν, όστις διήλθε τους ουραμούς, Ιησούν τον Υιόν του Θεού, ας κρατώμεν την ομολογίαν. Διότι δεν έχουμε αρχιερέα μη δυνάμενον να συμπαθήση εις τας ασθενείας ημών, αλλά πειρασθέντα κατά πάντα καθ'ομοιότητα ημών, χωρίς αμαρτίας. Ας πλησιάζωμεν λοιπόν μετά παρρησίας εις τον θρόνον της χάριτος, διά να λάβωμεν έλεος και να εύρωμεν χάριν προς βοήθειαν εν καιρώ χρείας.» (Εβρ. δ΄14-16).

Βιβλιογραφία και Σχόλια

1. Η επιστολή προς Εβραίους αποκαλύπτει το πραγματικό αγιαστήριο στον ουρανό. Η λέξη «τα άγια» στα εδάφια Εβρ. η΄2, θ΄8,12,24,25, ι΄19, ιγ΄11 είναι το αγιαστήριο. Πολλοί θεωρούν ότι ο Χριστός λειτουργεί μόνο στα Άγια των Αγίων ή στα Άγια. Αλλά μελετώντας το κείμενο των Εβδομήκοντα ή τα γραπτά του Ιώσηπου βλέπουμε ότι η έκφραση «τα άγια» αναφέρεται στα Άγια των Αγίων ή στα Άγια, δηλαδή στο ίδιο το αγιαστήριο. Είναι ο γενικός όρος που χρησιμοποιείται ως αναφορά σε όλο το αγιαστήριο - και στα Άγια, και στα Άγια των Αγίων.

Το ότι η προς Εβραίους επιστολή χρησιμοποιεί τα Άγια για να αναφερθεί σε ολόκληρο το αγιαστήριο, το εξηγεί η ίδια η επιστολή. Η πρώτη χρήση «τα άγια» γίνεται στο εδάφιο η΄2 και είναι σε αντιπαράθεση προς τη σκηνή την αληθινή. Εφόσον είναι σαφές από το εδάφιο η΄5 ότι η σκηνή δείχνει ολόκληρο το αγιαστήριο, στο εδάφιο η΄2 τα Άγια ωσαύτως πρέπει να ορίζουν ολόκληρο το ουράνιο αγιαστήριο.

Από τη μελέτη τους για το επίγειο αγιαστήριο και τα Άγια, οι πρωτοπόροι Αντβεντιστές συμπέραναν ότι το ουράνιο αγιαστήριο είχε δύο χώρους. Αυτή η κατανόηση ήταν βασική για τη διαμόρφωση των διδασκαλιών τους σχετικά με το αγιαστήριο. (Damsteegt, «The Historical Development of the Sanctuary Doctrine in Early Adventist Thought» [ανέκδοτο χειρόγραφο, Biblical Research Institute of the General Conference of Seventh-day Adventists, 1983]. White, *H Τελική Παγκόσμια Σύρραξη*, σελ. 493-497, 506-516).

2. Δείτε *The SDA Bible Commentary*, αναθεωρημένη έκδοση, Ellen G. White Comments, 6ος τόμος, σελ. 1082.

3. Αρχαίοι Ιουδαίοι συγγραφείς αποκαλύπτουν ότι μερικοί ραββίνοι πίστευαν επίσης στο πραγματικό ουράνιο αγιαστήριο. Σχολιάζοντας το εδάφιο Έξ. ιε΄17, ένας ραββίνος

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

είπε: «Η θέση του επίγειου Αγιαστηρίου ανταποκρίνεται σε αυτό του ουράνιου Αγιαστηρίου, και η θέση της κιβωτού με αυτή του ουράνιου Θρόνου» (*Midrash Rabbah. Numbers*, repr. ed. [London: Soncino Press 1961], 1ος τόμος, κεφ. 4, τμήμα 13, σελ. 110. Brackets in original). Ένας άλλος ραββίνος που αναφέρεται στο βαβυλωνιακό Ταλμούτ μιλούσε για «τον ουράνιο και επίγειο Ναό» (*Sanhedrin*, 99b, I. Epstein, ed. [London: Soncino Press, 1969]). Ακόμη και κάποιος άλλος σχολίασε: «Δεν υπάρχει διαφορά άποψης ότι το αγιαστήριο εδώ κάτω είναι πανομοιότυπο του άνω αγιαστηρίου». (Leon Nemoj ed, *The Midrash on Psalms*, μεταφρασμένο από τον William G. Braude [New Haven, Conn: Yale University Press, 1959], Ψαλμός λ', τμήμα 1, σελ. 386).

4. Η προς Εβραίους επιστολή περιγράφει ένα πραγματικό αγιαστήριο στον ουρανό: «Η πραγματικότητα του ουράνιου αγιαστηρίου υπογραμμίζεται παρακάτω με το επίθετο “αληθινή”. Το ίδιο επίθετο αναφέρεται και στο εδάφιο θ'24 και αποδίδεται στην ουράνια σφαίρα. Το ότι αυτό το επίθετο χρησιμοποιήθηκε δύο φορές για το ουράνιο αγιαστήριο, καταδεικνύει κατηγορηματικά την αληθινή πραγματικότητα του αγιαστηρίου στον ουρανό. Όπως ο Θεός περιγράφεται ως “αληθινός” στο Ιωάν. ιζ'3, το ίδιο και από τον Παύλο στην Α'Θεσ. α'9, έτσι και άλλες οντότητες κατέχουν την πραγματικότητα, καθώς συσχετίζονται με την πραγματικότητά Του. Καθώς το ουράνιο αγιαστήριο συσχετίζεται με την πραγματικότητα του Θεού, άρα είναι τόσο πραγματικό όσο και ο Θεός.» (Hasel, «Christ's Atoning Ministry in Heaven», *Ministry*, Ιανουάριος 1976, special insert, σελ. 21c).

5. Holbrook, «Sanctuary of Salvation», *Ministry*, Ιανουάριος 1983, σελ. 14.

6. White, Η Ζωή του Χριστού, σελ. 7.

7. Holbrook, «Light in the Shadows», *Journal of Adventist Education*, Οκτώβριος-Νοεμβριος 1983, σελ. 27.

8. Αυτόθι, σελ. 28.

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

9. «Όπως η υπηρεσία του Χριστού θα αποτελείτο από δύο μεγάλα τμήματα, το καθένα καταλαμβάνοντας μια χρονική περίοδο και έχοντας μια ιδιαίτερη θέση στο ουράνιο αγιαστήριο, έτσι και η τυπηκή υπηρεσία αποτελείτο από δύο τμήματα, την ημερήσια λειτουργία και την ετήσια λειτουργία, και ένα διαμέρισμα του αγιαστηρίου είχε καθιερωθεί για την κάθε μια από αυτές.» (White, *Πατριάρχες και Προφήτες*, σελ. 334).

10. Στην καθημερινή πρωινή και εσπερινή θυσία ο ιερέας αντιπροσωπεύει ολόκληρο το έθνος.

11. Ο πατέρας της οικογένειας αντιπροσώπευε τη γυναίκα του και τα παιδιά του, οι οποίοι δεν πρόσφεραν θυσίες.

12. Δείτε Angel M. Rodrigez, «Sacrificial Substitution and the Old Testament Sacrifice», in *Sanctuary and the Atonement*, σελ. 134-156. A. M. Rodriguez, «Transfer of Sin in Leviticus», in *70 Weeks, Leviticus and the Nature of Prophecy*. ed. F. B. Holbrook (Washington DC: Biblical Research Institute of the General Conference of Seventh-day Adventists, 1986), σελ. 169-197.

13. «Atonement Day of» in *The Jewish Encyclopedia*, έκδοση Isidore Singer (New York: Funk and Wagnalis Co., 1903), σελ. 286. Δείτε επίσης Hasel, «Studies in Biblical Atonement I: Continual Sacrifice, Defilement//Cleansing and Sanctuary» in *Sanctuary and the Atonement*, σελ. 97-99.

14. Hasel, «Studies in Biblical Atonement I», σελ. 99-107. Alberto R. Treiyer, «The Day of Atonement as Related to the Contamination and Purification of the Sanctuary», *70 Weeks Leviticus, Nature of Prophecy*, σελ. 253.

15. Holbrook, «Lihgt in the Shadows, σελ. 27.

16. Αυτόθι, σελ. 29.

17. Δείτε Hasel, «Studies in Biblical Atonement II: The Day of Atonement», in *Sanctuary and Atonement*, σελ. 115-125.

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

18. Hasel, «The Little Horn, “The Saints and the Sanctuary in Daniel 8”», in *Sanctuary and Atonement*, σελ. 206,207. Treiyer, «Day of Atonement», σελ. 252,253.

19. Holbrook, «Light in the Shadows», σελ. 29.

20. Azazel, *SDA Bible Dictionary*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 102.

21. Holbrook, «Sanctuary of Salvation», σελ. 16. Διαμέσου των αιώνων οι βιβλικοί αναλυτές έχουν καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα. Στην Παλαιά Διαθήκη η εβραϊκή λέξη *αζαζέλ* αποδίδεται με τη λέξη *αποπομπάιος*. Οι αρχαίοι Ιουδαίοι συγγραφείς και οι πρώτοι πατέρες της εκκλησίας αναφέρονται σε αυτόν ως το διάβολο (*SDA Encyclopedia*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 1291,1292). Στους αναλυτές του 19ου και 20ου αιώνα με τις ίδιες απόψεις συμπεριλαμβάνονται Samuel M. Zwemer, William Milligan, James Hastings και William Smith από την Πρεσβυτεριανή Εκκλησία. E. W. Hengstenberg, Elmer Flack και H.C. Alleman από τη Λουθηριανή Εκκλησία. William Jenks, Charles Beecher και F. N. PeLoubet από την Εκκλησία των Κογγρεγασιοναλιστών. John M'Clintock και James Strong από την Εκκλησία των Μεθοδιστών. James M. Gray από την Επισκοπική Ρεφορμιστική Εκκλησία. J. B. Rotherhorn από τους Μαθητές του Χριστού. George A. Barton από την Κοινωνία των Φίλων. Πολλοί άλλοι έχουν εκφράσει τις ίδιες απόψεις. (Question on Doctrine. σελ. 394,395).

Αν ο Αζαζέλ αντιπροσωπεύει το Σατανά, πώς μπορεί η Γραφή (Λευιτ. ις´10) να συνδέει αυτόν με τον εξιλασμό; Όπως, ο αρχιερέας, μετά που έχει καθαρίσει το αγιαστήριο, τοποθέτησε τις αμαρτίες επάνω στον Αζαζέλ, οι οποίες για πάντα έχουν απομακρυνθεί από το λαό του Θεού, έτσι και ο Χριστός, αφού θα έχει καθαρίσει το ουράνιο αγιαστήριο, θα τοποθετήσει τις εξομολογημένες και συγχωρημένες αμαρτίες του λαού Του επάνω στο Σατανά, ο οποίος τότε θα τις αφαιρέσει για πάντα από τους λυτρωμένους. «Πώς ταιριάζει η τελευταία πράξη του δράματος που ο Θεός αντιμετώπισε την αμαρτία να επιστραφούν στο κεφάλι του Σατανά οι α-

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

μαρτίες, που έχουν την αρχή τους από αυτόν, και οι οποίες κάποτε έφεραν τόση τραγωδία στη ζωή εκείνων που ελευθερώθηκαν από αυτές με το εξιλαστήριο αίμα του Χριστού! Έτσι, ο κύκλος ολοκληρώθηκε, το δράμα έληξε. Μόνο όταν ο Σατανάς, ο υποκινητής κάθε αμαρτίας δε θα υπάρχει τελικά, τότε στ'αλήθεια μπορεί να λεχθεί ότι η αμαρτίας εξοστρακίσθηκε για πάντα από το σύμπαν του Θεού. Με αυτή την έννοια μπορούμε να κατανοήσουμε ότι ο αποπομπαίος τράγος αποτελεί μέρος του εξιλασμού. (Λευιτ. ις´10). Με τους ευσεβείς λυτρωμένους, με τους ασεβείς εξολοθρευμένους και το σατανά να μην υπάρχει πια, τότε, και μόνο τότε, το σύμπαν θα είναι σε μια κατάσταση τέλειαρμονίας όπως ήταν πρώτα, πριν εισέλθει η αμαρτία.» (*The SDA Bible Commentary*, αναθεωρημένη έκδοση, 1ος τόμος, σελ. 778).

22. Holbrook, «Sanctuary of Salvation», σελ. 16.

23. Treiye, «Day of Atonement», σελ. 245.

24. Holbrook, «Light in the Shadows», σελ. 30.

25. Δείτε κεφάλαιο 4ο.

26. Henry Alford, *The Greek Testament*, 3η έκδοση (London, Deighton, Bell and Co., 1864), 4ος τόμος, σελ. 179.

27. Westcott, *Epistle to the Hebrews*, σελ. 272,271.

28. Καθώς τοποθετούνται αυτές οι εξομολογημένες αμαρτίες στο Χριστό, «πραγματικά μεταφέρονται στο ουράνιο αγιαστήριο». (White, *Η Τελική Παγκόσμια Σύρραξη*, σελ. 504).

29. Αυτή η κρίση ασχολείται μόνο με τους δηλωμένους οπαδούς του Θεού. «Κατά την τυπική λατρεία, έπαιρναν μέρος στην τελετή της Ημέρας του Εξιλασμού μόνο όσοι είχαν παρουσιασθεί μπροστά στο Θεό έχοντας εξομολογηθεί τις αμαρτίες τους και έχοντας μετανοήσει γι'αυτές, οι οποίες με το αίμα της προσφερόμενης θυσίας είχαν συμβολικά μεταφερθεί στο αγιαστήριο. Η ίδια διαδικασία ακολουθείται κατά τη μεγάλη ημέρα του τελικού εξιλασμού και της ερευνητικής κρίσης. Οι μόνες υποθέσεις που εξετάζονται, είναι οι υποθέσεις αυτών που θεωρούνται ότι είναι ο λαός

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

του Θεού. Η κρίση των αμαρτωλών αποτελεί ένα εντελώς ξεχωριστό έργο, και μεσολαβεί αργότερα. “Έφθασεν ο καιρός να αρχίση η κρίσις του Θεού. Και αν αρχίξη πρώτον αφ’ημών, τί θέλει εΐσθαι το τέλος των απειθούντων εις το ευαγγέλιον του Θεού;” Α΄Πέτρ. δ΄17.» (White *Η Τελική Παγκόσμια Σύρραξη*, σελ. 573).

30. Η ιουδαϊκή παράδοση για πολύν καιρό περιέγραφε το Γιομ Κιπούρ ως ημέρα κρίσης, ημέρα όταν ο Θεός κάθεται στο θρόνο Του και κρίνει τον κόσμο. Τα βιβλία των πρακτικών ανοίγονται, ο καθένας περνάει από μπροστά Του, και σφραγίζεται το πεπρωμένο του. Δείτε «Atonement, Day of», *The Jewish Encyclopedia*. Morris Silverman, comp. and ed., *High Holyday Prayer Book* (Hartford, Conn: Prayer Book Press, 1951), σελ. 147,164. Το Γιομ Κιπούρ φέρει επίσης παρηγοριά και βεβαιότητα στους πιστούς, επειδή είναι «η ημέρα κατά την οποία η φοβερή προσμονή της επερχόμενης κρίσης τελικά δίνει θέση στην απόλυτη βεβαιότητα ότι ο Θεός δεν καταδικάζει, αλλά θα συγχωρήσει αφθόνως εκείνους οι οποίοι στρέφονται σε Αυτόν με μετάνοια και ταπεινότητα.» (William W. Simpson, *Jewish Prayer and Worship* [New York: Seabury Press, 1965], σελ. 57,58).

31. Δείτε Arthur J. Ferch, «The Judgment Scene in Daniel 7», in *Sanctuary and Atonement*, σελ.163-166,169.

32. Για τα προβλήματα της ερμηνείας του Αντιόχου επάνω στο Δανιήλ δείτε W. H. Shea, *Selected Studies on Prophetic Interpretation*, σελ. 25-55.

33. Shea, «Unity of Daniel» in *Symposium on Daniel*, έκδοση F. B. Holbrook (Washington DC: Biblical Research Institute of the General Conference of Seventh-day Adventists, 1986), σελ. 165-219.

34. «The Amazing Prophecies of Daniel and Revelation», *These Times*, Απρίλιος 1979, σελ. 18. Δείτε επίσης Maxwell, *God Cares*, 1ος τόμος, σελ. 166-173, και κεφάλαιο 12.

35. Στο επίγειο αγιαστήριο, κατά την Ημέρα του Εξιλασμού, ο αρχιερέας εισερχόταν στα Άγια των Αγίων, σταμα-

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

τώντας τη διακονία του στο πρώτο διαμέρισμα. «Το ίδιο έγινε όταν ο Χριστός εισήλθε στα Άγια των Αγίων για να ολοκληρώσει το εξιλαστήριο έργο Του. Έπαψε τότε η υπηρεσία Του στο πρώτο διαμέρισμα του αγιαστηρίου. Αλλά ο τερματισμός της υπηρεσίας στο πρώτο διαμέρισμα σήμανε την αφετηρία της υπηρεσίας στο δεύτερο διαμέρισμα. . . Έτσι και ο Χριστός είχε τελειώσει με την πρώτη μόνο φάση του έργου Του για μας όταν ανέλαβε μετά τη δεύτερη φάση, εξακολουθώντας πάντοτε να παρουσιάζει την αξία του αίματός Του μπροστά στον Πατέρα χάρη των αμαρτωλών.» White, Η τελική Παγκόσμια Σύρραξη, σελ. 512.

36. Αφαιρείται όλο, έχει σχέση με τα αγγλικά.

37. Μερικοί ερμήμειυσαν τα 2300 ημερονύκτια ως 1150 μόνο κυριολεκτικές ημέρες. Αλλά αυτό είναι αντίθετο προς την εβραϊκή χρήση. Ο εκδότης Carl F. Keil του Keil and Delitzsch Commentary, έγραψε: «Όταν οι Εβραίοι θέλουν να εκφράσουν χωριστά την ημέρα και τη νύχτα - τα συστατικά μέρη μιας ημέρας της εβδομάδας, τότε εκφράζεται ο αριθμός και των δύο. Λένε, π.χ., σαράντα ημέρες και σαράντες νύχτες (Γέν. ζ'4,12, Έξ. κδ'18, Α΄Βασ. ιθ'8), και τρεις ημέρες και τρεις νύχτες (Ιωνάς β'1, Ματθ. ιβ'40), αλλά όχι ογδόντα ή έξι ημερονύκτια όταν θέλουν να πουν σαράντα ή τρεις πλήρεις ημέρες. Ένας Εβραίος αναγνώστης δε θα μπορούσε να αποδεχθεί την περίοδο του χρόνου 2300 ημερονυκτίων για 2300 μισές ημέρες ή για 1150 ολόκληρες ημέρες, επειδή εσπέρα και πρωί κατά τη δημιουργία δεν αποτελούσε μισή ημέρα, αλλά ολόκληρη ημέρα. . . Γι'αυτό πρέπει να εκλάβουμε τις λέξεις όπως είναι, να τις κατανοήσουμε ως 2300 ολόκληρες μέρες.» (C. F. Keil, *Biblical Commentary on the Book of Daniel*, μετάφραση M. G. Easton, in C. F. Keil and F. Delitzsch, *Biblical Commentary on the Old Testament* [Grand Rapids: Wm B. Eerdmans 1959], 25ος τόμος, σελ. 303,304). Για συμπληρωματικά επιχειρήματα δείτε Hasel, «Sanctuary of Daniel 8, in *Sanctuary and Atonement*, σελ. 195. Hasel, «"The Little Horn", the Heavenly Sanctuary and the Time of the End» in

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

Symposium on Daniel, σελ. 430-433. Siegfried J. Schwantes, «Ereb Boqer of Daniel 8:14 Re-examined», in *Symposium on Daniel*, σελ. 462-474). Maxwell, *God Cares*, 1ος τόμος, σελ. 174.

38. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, 2ος τόμος, σελ. 985. 3ος τόμος, σελ. 252, 743. 4ος τόμος, σελ. 397,404. Για την αρχή ότι μια προφητική ημέρα αντιπροσωπεύει ένα κυριολεκτικό έτος, δείτε Shea, *Selective Studies on Prophetic Interpretation*, σελ. 56-93.

39. Δείτε Hasel, «Sanctuary in Daniel 8», in *Sanctuary and Atonement*, σελ. 196, 197. Shea, «Unity of Daniel», in *Symposium on Daniel*, σελ. 220-230.

40 Η ανάλυση των εβραϊκών γραπτών όπως το Μισνάχ, αποκαλύπτει ότι αν και *σαθάκ* μπορεί να σημαίνει «καθορισμένο» η πιο κοινή σημασία έχει «να κάνει με την ιδέα του κοψίματος» (Shea, «The relationship Between the Prophecies of Daniel 8 and Daniel 9», in *Sanctuary and Atonement*, σελ. 242).

41. Gesenius, *Hebrew and Chaldee Lexicon to the Old Testament Scripture*, μετάφραση Samuel P. Tregelles (Grand Rapids: W. B. Eerdmans, επανέκδοση 1950), σελ. 314.

42. Δείτε Ferch, «Commencement Date for the Seventh Week Prophecy», in *70 Weeks, Leviticus, and the Nature of Prophecy*. σελ. 64-74.

43. Από το κεφάλαιο Δαν. η' γίνεται σαφές ότι οι 2300 ημέρες έχουν να καλύψουν ένα μεγάλο διάστημα ετών. Η ερώτηση τέθηκε: «Έως πότε θέλει διαρκεί η όρασις;» (Δαν. η'13). Η λέξη «όρασις» είναι η ίδια που χρησιμοποιείται στα εδάφια 1 και 2. Έτσι, όταν η ερώτηση «έως πότε θέλει διαρκεί η όρασις;» τίθεται από έναν ουράνιο άγγελο, αναμένεται μια απάντηση που καλύπτει όλη την όραση από το πρώτο ζώο σύμβολο, περνώντας στο δεύτερο ζώο σύμβολο, στο κέρας σύμβολο μέχρι το τέλος των αιώνων όπως φαίνεται στα εδάφια Δαν. η'17,19. Το ότι αυτά τα 2.300 ημερονύκτια απαντούν στην ερώτηση αυτή δείχνει σαφέστα-

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

τα ότι πρέπει να καλύπτουν την περίοδο από τη μηδοπερσική αυτοκρατορία μέχρι το τέλος των αιώνων, υποδηλώνοντας ότι είναι κυριολεκτικά έτη.

44. Damsteegt, *Foundations of Seventh-day Adventist Message and Mission*, σελ. 14,15. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, τόμος 4ος.

45. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, τόμος 4ος, σελ. 404.

46. Δείτε Francis D. Nichol, *The Midnight Cry* (Washington DC: Review and Herald, 1944).

47. Δείτε Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, τόμοι 1-4, Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, σελ. 16-20.

48. Δείτε Damsteegt, *Foundation of the Seventh-day Adventists Message and Mission*, σελ. 103-146. White, Η Παγκόσμια Τελική Σύρραξη, σελ. 506- 516.

49. Froom, *Movement of Destiny*, σελ. 543.

50. Holbrook, «Light in the Shadows», σελ. 34.

51. White, Λύσεις για τη Ζωή, σελ.244.

52. Holbrook, «Light in the Shadows» σελ. 35.

53. Το τέλος της ανθρώπινης δοκιμασίας είναι η εποχή όπου η μετάνοια δε θα είναι πια εφικτή. Η δοκιμασία ενός προσώπου μπορεί να κλείσει με τρεις τρόπους:

1) με το θάνατο,

2) όταν έχει επιτελεσθεί η ασυγχώρητη αμαρτία (Ματθ. ιβ΄31,32, Λουκά ιβ΄10),

3) όταν η δοκιμασία κλείνει για όλους ακριβώς πριν από τη Δευτέρα Παρουσία.

Όσο διάστημα ο Χριστός λειτουργεί ως αρχιερέας και μεσίτης μεταξύ Θεού και του ανθρώπου, το έλεος είναι εφικτό. «Γι'αυτό δεν μπορούν να επιβληθούν κρίσεις χωρίς έλεος, πριν τελειώσει ο Χριστός το έργο Του ως ιερέας. Αλλά οι επτά έσχατες πληγές πέφτουν χωρίς έλεος [Αποκ. ιδ΄10, ιε΄1], επειδή πέφτουν μετά που ο Χριστός έχει σταματήσει την παράκλησή Του και η δοκιμασία έχει λήξει.» (U. Smith, in *SDA Encyclopedia*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 1152).

23. Η διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο

*Βύσσινον - Εκ βύσσου κατασκευασμένον. Βύσσινοι πέπλοι.

Βυσσίνη σινδών - Παρ'Ηρωδότη (Β'86) η λευκή, λεπτή σινδών.

Βύσσος - Παρ'αρχαίους λινόν ινδικόν, το εκ τούτου λεπτόν ύφασμα και το εκ του υφάσματος ιμάτιον. (Εγκυκλοπαιδικό Λεξικό ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ, 3ος τόμος, σελ. 650).